

Pirkko, 40

Pirkko, 40.

Sångerska i okänt countryband. Sambo med åtta år yngre Antero. Sonen Juhana från tidigare förhållande.

Det var jag som anmälde oss till programmet. "Byt upp mig!", en rätt bra idé. Inte för att jag vill byta ut Antero mot någon annan, men jag vill inte att han skall känna sig för säker. Karlar som blir för säkra börjar ta en för givet och så förlorar de intresset och börjar titta efter andra. Karlar kommer bara med blommor om de tror att de måste. Om Antero känner att han måste jaga litet så kommer han alltid att vara litet extra försiktig, komma ihåg födelsedagar och namnsdagar och spontant komma med rosor och sånt. Efter-som han är yngre är det lätt för honom att tro att han är ett kap för mig, att jag skall vara tacksam för att det är objektivt eftersträ-vansvärt med en ung älskare. Jag skiter i vad alla andra tror så länge inte Antero inte är alla andra.

Som sångerska är det alltid bra att synas, att exponeras. Folk kommer att känna igen mig. Om jag har tur och blir populär kommer de kanske att köpa in en sång från min skiva. Den har ju inte precis sålt guld, så den behöver alla pushar den kan få. Egentligen borde jag ju hängla med en annan kvinna om jag ville få uppmärksamhet, men det tror jag inte riktigt att de bjuder på i det här programmet. Fast det vore lite spännande. Jag föredrar förstås karlar, men det vore lögn att påstå att jag gick igång mer på två hänglande män än två hänglande kvinnor.

Det var inte speciellt svårt att komma över tröskeln till att anmäla oss. Jag anmälde oss faktiskt också till "Älskar, älskar inte", men vi kom inte med. Jag tror att de ansåg att jag var för gammal. Det blir nog ett bra test. Antero får möjligheten att leka av sig i ett ändå ganska städat program på bra sändningstid. Och om han fortfarande väljer mig efter att ha smaktestat tonsillerna på de obligato-riska silikonsnärtorna så förvånar det mig inte ett dugg.

Juhana är åtta år gammal. Hans pappa heter Micke och jobbar på Helsingborgs Dagblad som fotograf. Det var ett enkvällsligg som började på Maxim och slutade på Marina Plaza i en dubbelsäng till ett prutat pris. Fast vi bytte nummer var det väl egentligen aldrig tanken att vi skulle höras igen. Vi gifte oss mest för barnets skull. Efter fyra år i Ängelholm fick det vara nog. Micke bara job-bade och jobbade och Juhana bara sket och skrek. Skilsmässan var ganska oblodig och underhållet blev okej. Micke nästan slogs för att slippa vårdnaden. Jag får ringa och tjata på honom att han skall ta emot Juhana och för att Juhana skall få träffa sin farmor och farfar. Micke har en ny tjej som är max 25 och viker ut sig i Café eller någon annan sådan där tidning. Jag skiter i vilket. Det är kul att Antero gillar Juhana och ännu roligare att det är ömsesidigt. Men Juhana gillar nästan alla; han är inte så kräsen av sig. Bara det är en man och den mannen är något så när häftig så fungerar det. Att Antero gillar att mecka med den radiostyrda båten är en ren bonus.

Anteo, 32

Antero, 32.

Arbetslös grafiker och sambo med Pirkko, 40, och hennes son Juhana.

Juhana och jag gick till parken idag och lekte med båten. Den nya motorn ger mycket bättre acceleration och avsevärt högre topphastighet. Juhana var nära att krascha båten flera gånger. Jag måste nog strypa den lite. Jag gillar Juhana jättemycket, men det är trist att Pirkko tycks se mig som en slags barnvakt eller au pair. Jag gillar Pirkko jättemycket också, men jag vet inte om jag klarar den där attityden länge till. Det känns inte som om hon respekterar mig.

Jag önskar att Pirkko ville ta det litet lugnt. Jag vet inte riktigt vad jag måste göra för att bevisa för henne att jag älskar henne, men att jag inte har lyckats med det hittills är uppenbart. Jag kan aldrig vara riktigt säker. Ibland ser jag på henne att hon verkligen älskar mig och är lycklig över att jag älskar henne, älskar att borra ner mig i hennes krulliga nackhår och bita henne i nacken. Men oftare känner jag mig bara osäker på henne. Det känns som om hon skulle kunna lämna mig när som helst. Om någon bara korsade hennes väg som var ett år äldre skulle hon vilja byta upp sig. Det känns verkligen jobbigt. Som om jag hela tiden måste vinna hennes kärlek om och om igen. Det finns verkligen ingen botten. Tänk om allt bara kunde vara litet enklare.

Träffade min nya arbetsförmedlare idag. Söt tjej strax under 30. Verkar engagerad och intresserad. Hon sa att hon har många grafiker på sin lista, att det är dåligt med jobb för oss nu, men att det finns väldigt bra kurser som gör att vi blir betydligt mer attraktiva på arbetsmarknaden. Det tror jag ju kanske inte på, men hon verkade i alla fall veta vad hon snackade om, så jag gör väl som hon säger ett tag. Väldigt mysig tjej, det där.

Jag vet inte riktigt vad det här skall bli för något. Jag förstår inte varför det är så viktigt för Pirkko att vi är med på något sådan här. Jag tror att hon vill bevisa något för sig själv, men jag vet inte vad.

Det är klart att man leker med tanken på att hitta någon annan, någon som är bättre än Pirkko. Någon som har någonting som bara får hjärtat att slå knut på sig själv. Tänk om man kunde hitta någon lång och smal med rågblont hår och en alldeles lagom paus mellan framtänderna, och som tittar på en med sängkamarblick. Jag har alltid gillat litet äldre kvinnor, men faktum är att jag har fått upp ett helt nytt öga för yngre tjejer på stan. Jag vet inte om det beror på att det är vår, men helt plötsligt översvämmas gatorna av halvnakna tjejer med tajta linnen och muskorta kjolar. Även om sex är långt ifrån centralpelaren i en relation så är det svårt att inte tänka tanken på att lyckas lägga ned ett sådant byte. Pirkko är jävligt krävande i sängen och det vore kul med någon som bara ville tillfredsställa mig för en stund. Tänk att få knäppa av sig byxorna och lägga sig på sängen och sluta ögonen och bara överlämna sig till någon helt annan människa med varmt och mjukt skinn. Höra frasandet av en polotröja som dras av och hamnar på avigan. Känna hur sängen gungar av att någon glider ned alldeles bredvid en. Så vill Pirkko ha det, och jag unnar henne det. Men det vore skönt att få vara den som ligger i sängen från början för en gångs skull.

Hur som helst är jag rätt nervös. Jag har aldrig varit speciellt bra på att konversera främmande personer. Och tänk när man sitter där i ett rum med en kvinna som datorn har räknat ut passar min profil. Och tänka på att Pirkko har det likadant. Jag är inte lika entusiastisk som hon, det är bara så.

Fikade med Anna (min arbetsförmedlare) idag. Jag blir bara mer och mer förtjust i henne. Visade sig att hon har sju draghundar som hon tävlar i slädtävlingar med. Otroligt kul. Jag visste inte att man gjorde sådant längre. Hur kommer man på något sånt?

Ritva, 36

Ritva, 36.

Mejerist och ihop med Erkki

Att jag jobbar natt är inte egentligen ett problem. Vi träffas ju på eftermiddagarna precis när Erkki kommer hem från jobbet. Så kan vi kaka litet och mysa innan det är dags för mig att ta bussen. Det är klart att man saknar det där om att vakna tillsammans, men det får vi ju göra på helgerna, och då blir det liksom litet speciellt. Det enda är att det ofta blir så att jag lagar maten eftersom jag har varit hemma en stund innan Erkki kommer. Det blir lättare så, vi kan äta tidigare och annars hade vi inte kunnat äta tillsammans. Så det är okej. Dessutom brukar han fixa frukost på sängen ibland. Inte jämt, men ibland. På helgerna alltså. Fast Agnes tjuatar om att vi borde dela bättre på hushållsarbetet. Och hon har faktiskt rätt i att jag gör den mesta tvätten.

Det var Mårten och Agnes som anmälde oss. Jag förstår inte riktigt varför, kanske som en skämt? Jag vill väl inte byta upp mig. Agnes tycker att jag skulle hitta någon som har lite kropp, att jag är för smal för Erkki. Men då säger jag att det inte är så det fungerar. Bara för att hon och Mårten går på gym tillsammans och cyklar överallt. Olika par gör olika saker tillsammans. Vi brukar ju t.ex. stå på balkongen och röka tillsammans. Olika saker helt enkelt. Jag tycker att Erkki är snygg som han är.

Erkki tyckte att det var en bra idé. Han sade att det skulle vara som ett test av vårt förhållande. Jag förstår inte riktigt vad det skall vara bra för. Men det är klart, det kan ju bli kul. Mamma hittade ju en ny karl när hon var pensionär så det är ju tid än.

Mamma har tjuatat om barn och barn, men det känns inte rätt. Jag har svårt att tänka mig själv som mamma. En massa spring överallt och blöjbyten och sånt. Det är skönt att Erkki inte heller verkar intresserad. Vi har faktiskt inte talat om det. Någon gång ibland efter sex har det väl hänt att frågan har kommit upp, men vi går snabbt vidare till annat. Vi trivs väl som vi är. Vi har det bra.

Tänk att få driva en hundgård och föda upp arbetshundar. Jakthundar, polishundar, bombhundar – bara sådana där riktigt robusta hundar med bra psyke och ännu bättre fysik.

Erkki, 34

Erkki, 34.

Telefonsupport på datafirma och partner med Ritva

Det känns litet tråkigt ibland att Ritva jobbar nattsiftet. Det är ju i och för sig bra med pengar, och jag får vara ensam på kvällen, vilket man verkligen behöver efter att ha suttit i telefon hela dagen och pratat med människor om krånglande skrivare och virus och allt vad det är. Ritva brukar ha maten klar när jag kommer hem, och så kăkar vi och pratar litet och sedan måste hon iväg till jobbet. Det fungerar, men det är klart att det vore trevligare att gå och lägga sig tillsammans och gå upp tillsammans. Nu blir det ju bara på helgerna, och då är man ju trött efter veckan och så. Så vill Ritva ligga och mysa och sedan är halva dagen borta. Dessutom kan man ställa klockan efter våra sexvanor.

Det var Mårten och Agnes som anmälde oss. Egentligen hade de väl velat anmäla sig själva men i brist på mod fick de anmäla oss. Det skall bli kul. Jag har försökt att lägga om mina kostvanor litet grand och har motionerat sedan vi fick beskedet om att vi kom med, så jag känner mig mogen. Jag har alltid hatat att ragga på krogen, så det skall bli skönt att få snacka med andra mer spontant och avslappnat. Det är ju ingen press, och Ritva är ju också med på det hela. Inte för att jag tror att det skall komma så mycket ur det här, men man vet ju aldrig. Det brukar ju vara mycket snyggt folk i teve. Den stora kärleken kommer över en som en blix. Det skulle vara skönt att vara så där härligt nyförälskad igen. Att känna hjärtat hoppa i bröstet hela tiden. Jag har nog med rutin på jobbet.

Jag har inte berättat det här för någon, men jag tänkte försöka dra ned litet på takten, typ jobba 80% istället för 120% eftersom ingen ger mig betalt eller tackar för övertiden. Det skulle vara skönt, man kunde sitta ute på landet istället och grubbla litet, kanske åka ut med båten och fiska. Bara ta det lugnt och slappna av. Slippa stressen.

Jag måste berätta det för Ritva bara. Väntar på rätt tillfälle. Hon kommer nog inte att bli glad eftersom hon är så noga med det ekonomiska. Men jag har ju tjänat nästan 4000 kronor mer i månaden fram till nu, så jag tycker att det inte är mer än rätt. Bara hon inte får för sig att vi skall flytta, köpa ny bil eller något annat som kostar innan jag hinner berätta. Då kommer hon tro att allt bara är en plan för att hindra henne och det orkar jag bara inte med. Det är gräsligt vad hon kan vara envis.

Det är så underligt, jag brukade trivas med, nej älska, det där med det höga tempot - att jobba jämt, att hela tiden vara uppe i varv, på topp. Visst brukade vi skämta om att vi ville gå ner till heltid, men det var ju bara som vi sa; egentligen älskade vi att arbeta. Det har på något sätt blivit rätt gammalt nu. Det är inte roligt längre att ständigt vara trött, att ständigt behöva ursäktas sig för alla andra att "jag måste nog tyvärr jobba då", att alltid svara "Jotack, mycket jobb just nu" så fort någon frågar hur det är. Kanske håller jag bara på att bli gammal?

Päivi, 32

Päivi, 32.

Värdinna och sambo med Mauri

En sak som jag skäms litet för är en sak som hände för några år sedan. Jag var full och på väg hem från en konferens i Sälen och sov över natten på ett motell på E4:an och kom i samspråk med en fransos som hette Zachary och som körde lastbil genom hela Europa. Jag var den enda på hela motellet som kunde prata franska och han blev så glad och bjöd på vin hela kvällen. Vi pratade och till slut hamnade vi på mitt rum. Det var härligt att få känna sig exotisk och vild för en natt. Nej, men ärligt talat kändes det väldigt härligt att få göra någonting bara för sig själv. Man visste hur fel det var, men jag tänkte att Mauri ändå aldrig skulle få veta. Dessutom kände jag mig vacker och uppskattad och efter att ha varit värdinna åt 40 japaner hela veckan var det precis vad jag behövde. Att tala om det nu skulle inte tjäna något till, eller hur. Det var ju trots allt tre år sedan.

Vi gör nog det här på lika villkor tycker jag. Ingen av oss är missnöjd och jag tycker att det har varit väldigt bra år som vi har haft. Det skall bli kul att pröva hur man verkligen känner och hur lätt eller svårt det är att bli förförd av någon annan. Även om jag är öppen för det mesta är jag rätt säker på att vi kommer att åka hem tillsammans. Annars hade nog jag aldrig gått med på att ställa upp i programmet. När vi bestämde att vi skulle vara med lovade vi varandra att aldrig fråga om vad som hände under programmet. Jag har en viss känsla av att Mauri kommer att fråga ändå, men då får han nej. En överenskommelse är en överenskommelse och så är det bara.

Mauri tänker nog rätt mycket på barn. Iallafall tar han upp det med jämna mellanrum och pratar om att flytta till en större lägenhet och sånt. Ganska subtila signaler men ändå nog så tydliga. Värst är det hemma hos Pappa som alltid pratar om hur ensam han är och att han skulle kunna passa upp på barnbarn, om han skulle råka få barnbarn vill säga.

Jag vill väl också ha barn, men det passar inte precis just nu. Om ett år eller två när det har lugnat ned sig blir bättre. Att gå omkring mellan en massa japaner med magen i vädret känns bara helt otänkbart. Och så skall alla klämma och ha sig. Och så var det en tant som frågade mig om jag var gravid förra veckan. Man skall verkligen vara trådsml nu - minsta fettvalk och alla tror att man är med barn. Det får räcka med scouterna tills vidare. Vi jobbar som scoutledare på församlingsgården alldeles här bredvid när vi har tid.

Mauri, 30

Mauri, 30.

Börsmäklare och sambo med Päivi

Päivi är allt bra grann, ändå. Barnafödarhöfter och riktiga former och inte bara en tunn sticka med ätstörningar som man ser överallt nu för tiden. Dessutom skäms hon inte för sin egen kropp och det gillar jag skarpt -- om jag tar henne på stjärten på stan så spinner hon bara, inte alls som Nina som knappt ens ville hålla en i handen. Det känns bra att få den där bekräftelsen. Jag behöver inte ödsla en massa energi på att vara så svartsjuk längre.

Vi gör nog det här på lika villkor tycker jag. Ingen av oss är missnöjd och jag tycker att det har varit väldigt bra år som vi har haft. Det skall bli kul att pröva hur man verkligen känner och hur lätt eller svårt det är att bli förförd av någon annan. Jag är rätt säker på att vi kommer att åka hem tillsammans i slutet. Annars hade jag aldrig gått med på det. När vi bestämde att vi skulle vara med lovade vi varandra att aldrig fråga om vad som hände under de där veckorna och det känns bra.

Otrohet är ju så mycket mer än bara sex. Det är ju känslorna i hjärtat som räknas. Att hålla någon i handen kan vara långt mer otroget än att sticka kuken i någon. Men så länge Päivi åker hem med mig skiter jag i vad som händer under veckan. Att titta på andra och fantisera brukar bara leda till att man uppskattar varandra mer. När jag fantiserar om kvinnor jag ser på stan brukar jag tänka att jag ändå ständigt väljer Päivi. Om det inte var ett aktivt val skulle det ju bara vara platt. Eller hur?

Tänk om jag skulle hitta den stora kärleken. Det skulle verkligen göra saker och ting jävligt komplicerade. Jag är 30 nu, och det tar ungefär ett år att skaffa ett barn, nio månader i magen och ett par månaders försök. Om jag skulle träffa någon nu betyder det att vi inte kan få barn förrän om tre år, för man vill ju först försäkra sig om att det verkligen är den stora kärleken. Man vill ju inte skaffa barn om man inte är helt säker på att det skall hålla. Jag och Päivi har ju varit ihop i fyra år snart. Mamma undrar om vi inte skall gifta oss snart och Päivis Pappa tjar om barnbarn varje påsk, och det är klart att man känner pressen. Ibland vaknar jag själv och tänker på barn och det är klart att jag vill ha barn. Men ibland tittar jag på Päivi och liksom bara vet inte om det är meningen att jag skall ha barn med henne. Det är komplicerat. Men någon gång måste jag ha barn. Det är ju liksom meningen med livet.

När vi har tid jobbar vi som scoutledare på församlingsgården alldeles här bredvid. Varken Päivi eller jag är särskilt kristna, åtminstone inte längre. För mig är det ungarna som håller mig kvar. Jag måste vänta tills den här kullen har försvunnit. Det vore taskigt att bara försvinna. Fast egentligen har jag sagt det länge.

Raija, 26

Raija, 26.

Anmälde sig med sin styvbror Mauno

Jag måste erkänna att jag är lite nervös inför det här, men Mauno har förmodligen rätt som vanligt; han fortsätter insistera på att allt kommer gå alldeles utmärkt. Jag måste bara komma ihåg att aldrig kalla honom brorsan. Jag menar, det är ju inte som att vi har samma biologiska föräldrar, eller nåt, men han är ju min bror i alla fall. Smeknamnen är ganska svåra att vänja sig av med.

Det här kommer bli kul. Att åka dit med sin styvbror måste vara det bästa sättet att åka. Jag menar, jag behöver inte bry mig om, eller oroa mig för någonting och såvida inte "Byt upp mig" skiljer sig från alla andra dokusåpor så kommer det åtminstone finnas ett par tre saftiga hunkar där att kela med. Jag behöver verkligen en man, det var alldeles för länge sedan. Jag gissar att det är den biologiska klockan som gör sig påmind, men jag har funderat mer och mer på barn de senaste månaderna. Jag har lyckligtvis aldrig klantat mig och råkat bli på smällen, men det betyder ju att jag vet inte om jag verkligen är fertil. Det är lite läskigt, faktiskt. Det blir en stor del av ens liv och man tar det liksom för givet, men det finns inget som säger att det kommer funka. Nå, strunt i det.

Jag är arbetslös för tillfället så att koppla av under solen på en stor paradiso med fria drinkar låter ju inte så illa. Det blir semestern jag inte hade råd med.

Jag har säkert sökt ett dussin jobb. Bara sådana som jag faktiskt är tillräckligt kvalificerad för och inte någon administrationsfantasi. Jag är hellre en snygg sekreterare som svarar i telefon än jag springer runt och försöker vara projektledare, eller något sådant. Jag är bara sån, helt enkelt. Och förresten, jag vill helst slippa ta med mig jobbet hem. Jag har vänner och ett liv och tänkte fortsätta med det. Jag vet vad som är viktigt, här i livet.

Det här är min önskelista för pojkvänner: Han får inte vara sportfåne, inga bortslösade fredagsnätter framför fotbollen på TV och lördagar på stadion. Han måste gilla att spendera tid med mig, även om det råkar vara ligafinal. Älskare, inte krigare. Någon som hittar på roliga saker att göra eller gå till som vattenskidåkning eller bergsklättring. Ett bra jobb är också viktigt. Banktjänsteman eller konsult, kanske. Någon i uniform vore ju underbart. Bra i sängen, kreativ, men absolut inget öronnafsande.

Mauno, 27

Mauno, 27.

Anmälde sig med sin styvsyster Raija

Henrik fick idén att öppna ett kafé. Han sa att eftersom allt vi gör är att fika hela tiden borde man ju lika gärna kunna göra sig en hacka på det. Om det inte funkar är väl inte det hela världen? Allt handlar ju om fritt företagande och staten betalar ju till slut i alla fall.

Att gå i konkurs var ju inte så himla smidigt, dock. Inte nog med att det lämnar dig helt barskrapad, det tröttar också ut dig till dödens gräns. Jag har just upptäckt att en hel del av mina skjortor har en massa fläckar och att alla mina byxor är skrynkliga. Jag behöver verkligen betala av mina skulder och komma igång igen. Komma på spår igen. Jag brukade vara en vinnare, hur gick det så här? Min lycka behöver verkligen vända.

Den här "Byt upp mig!"-grejen kommer verkligen bli en välbehövlig semester. Några veckor i rampljuset, några veckor borta från hela skiten. Om jag inte strular till det alldeles borde jag kunna knipa ganska många röster. Med min modellbakgrund är jag helt enkelt för snygg för att inte få några. Jag kommer spela det här mästerligt. Jag kommer stå ut med vad de än kastar på mig. Jag lär ju vara säsongens hunk, den saken är klar. Jag skall vinna om jag så behöver gå över lik, den saken är klar.

Raija är lika mycket min kompanjon som min syster i det här och jag älskar henne som om hon var min biologiska syster. Problemet är ju att hon kommer försöka hitta sin drömprins här, vilket ju vore helt ok om det inte vore så att människorna här alla vore dåliga. Jag kan inte kontrollera henne och hon behöver en man vi kan lita på. Jag hoppas bara verkligen inte att de kommer på oss.

Jag har närstuderat hela förra säsongen av "Byt upp mig!" Jag bandade alla avsnitt och samlade på alla tidningsklipp och jag tror att jag börjar förstå de psykologiska mekanismerna i det här. Allt jag behöver göra är att charma tittarna. Om Raija får ihop det med någon hjärndöd brandman kommer alla sympatisera med mig. Tur att jag lärde mig ett och annat innan jag hoppade av scenskolan. Jag måste skapa det mest bedårande paret och sedan se till att Raija och jag bråkar, vilket i sin tur leder till att hon sårar mig. Kanske lite gråt, till och med, det älskar kvinnorna. Vi behöver bara hitta ett ställe långt bort från alla kameror där vi kan planera det där.